

nødvendigviis efter faa mange Mars Forløb maae blive faa meget større, maa jeg ansee det for i høi Grad uhenfigtsmæssigt nu at flaae faadanne midlertidige Bestemmelser fast gjennem en Lov, som har en i og for sig med disse Forhold faa lidet beslægtet Natur, som et Lovudkast om Forlængelse af Sundhedsvedtægter. kan have, og jeg behøver ikke at henvende Opmærksomheden paa det dobbelt Uhenfigtsmæssige i at flaae faadanne Bestemmelser fast gjennem en Lov angaaende Sundhedsvedtægter, som beroe paa en Overensstemmelse mellem Kommunerne og Justitsministeriet, og hvorved man altsaa i Grunden lægger hele denne Deel af Lovgivningsmyndigheden i Kommunerne og Justitsministeriets Haand. Skjøndt jeg anseer det for overflødig at anføre flere Grunde mod Vædringsforlaget, skal jeg dog endnu berøre, at med Hensyn til de her omhandlede Sundhedsvedtægter kan det, efter den Maade, hvorpaa de fremtræde, ikke være Andet, end at de stærkt maae rettes efter de Forslag, hvormed Kommunerne fremkomme, og optager man nu dette Vædringsforslag i Loven, faa vil man være givet til Priis for Tvivl med Hensyn til Sundhedsvedtægtens Anvendelse ved en udbrydende Epidemi. Og hvorledes vilde det gaae med de øvrige Bestemmelser i Forordningen af 19de Juli 1831, som knytte sig faa stærkt til Kommissionerne efter § 7? Der maatte da en Bestemmelse om, hvorledes der skulde forholdes med Hensyn til den Nødvendighed, som Amtmændene efter denne Forordning skulde have. Men jeg troer, det har meget lidt at betyde. Skulde Landet blive hjemføgt af Koleræ eller den skulde vise sig i en farlig Nærhed, faa vilde de bestaaende Sundhedskommissioner sætte sig i Virksomhed; de vilde under Medvirkning af de Autoriteter, som ere kaldede til at føre det overordnede Tilsyn, træffe de nødvendige Foranstaltninger; naar Forholdene hænge over Hovedet, vilde de vel forstaae at ordne sig saaledes, at man ikke behøver at give forandrede Lovbestemmelser for at bewirke det. Ogsaa Vædringsforlaget under Nr. 5 er af den Bestaaenhed, at man efter min Formening ikke bør gaae ind paa det. Jeg troer, at det ærede Thing er enigt med mig i, at vi allerede nu have faa mange Be-

retninger og Meddelelser om, hvorledes det gaaer med dette og hiint, at man ikke uden den høieste Nødvendighed skal forøge deres Antal. Den eneste Følge, der vil indtræde af en saadan Bestemmelse, vil være den, at man besværer Sundhedskommissionerne og volder gjensidig Uleilighed, som ikke vil være til nogen Nytte; man maa have den. Tillid til Sundhedskommissionerne, naar de ere dannede af selve Kommunerne, at de have Interesse nok for Sundhedsvæsen i deres Kommune til, at de vilde udvikle den fornødne Virksomhed, og jeg troer, at man paa dem i Reglen kan anvende, at de Kommissioner, hvorfra man hører mindst, netop ere de, som bedst røgte deres Hverv og bedst sørge for, at Loven overholdes. At forlange en Indberetning for at bedømme, hvorvidt en saadan Kommission paa en heldig Maade et Aar igjennem har stræbt hen til at faae Sundhedsvedtægterne indførte og skaffe dem en heldig Indgang hos Kommunens Beboere, vil efter min fulde Overbeviisning være overordentlig uheldigt; og naar Vædringsforlaget endvidere gaaer ud paa, at der skulde forlanges en Udskrift af Forhandlingsprotokollen, vilde man derved komme til at lægge et besynderligt Vaand paa Sundhedskommissionerne.

En æret Rigsdagsmand fra Bornholm (Dam) har oplæstet et almindeligt Spørgsmaal om Ministerens Competence til i Tilfælde af, at vedkommende Amtmand eller Amtsråd skulde ansee det for fornødent, at skrive ind, med Hensyn til at de paagældende Sundhedsvedtægter blive fyldigere og strengere; hvis jeg ikke har opfattet hans Spørgsmaal urigtig, troer jeg at kunne indskrænke mig til det Svar, at Justitsministeriet i ethvert Tilfælde, hvor der bliver Spørgsmaal om Vedtagelse af Sundhedsvedtægter, anseer sig ifølge Lovgivningen for at være stillet saaledes, at det ligeoverfor Kommunerne ikke bør eller kan udøve nogen tvingende Nødvendighed, men kun kan forhandle med vedkommende Kommunalbestyrelse eller Sogneforstanderskab, om hvad de i faa Henseende vilde indbringe. Hvad de gaae ind paa, kan Justitsministeriet bifalde, men udøve nogen Tvang paa dem kan Ministeriet ikke.